

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Lenka Matyášové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobců: **a) B. P., b) O. F.**, zastoupených Mgr. Umarem Switatem, advokátem, se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, adresa pro doručování: V Tůních 11, Praha 2, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2014, č. j. CPR-13319-2/ČJ-2013-930310-V238, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2014, č. j. 4 A 10/2014 – 34, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2014, č. j. 4 A 10/2014 – 34, **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 5. 9. 2013, č. j. KRPA-12082-135/ČJ-2011-000022, bylo žalobci a) uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské Unie byla stanovena na 2 roky. Žalovaný (dále „stěžovatel“) v rámci odvolacího řízení rozhodl rozhodnutím ze dne 7. 3. 2014, č. j. CPR-13319-2/ČJ-2013-930310-V238, tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Proti rozhodnutí stěžovatelky podali žalobci správní žalobu, která byla rozsudkem Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) ze dne 13. 5. 2014, č. j. 4 A 10/2014 – 34, shledána důvodnou a rozhodnutí stěžovatele bylo zrušeno, věc byla vrácena k dalšímu řízení. Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k závěru, že žalovaný při posouzení věci vycházel z neaktuálních informací a v dalším řízení má provést nové šetření zaměřené ke zjištění, zda by důsledkem správního vyhoštění byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života účastníků řízení.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost. Současně podal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“). Návrh v doplnění kasační stížnosti odůvodnil tak, že pokud by nyní bylo ve věci rozhodováno s tím, že do rozhodnutí by byl promítnut názor městského soudu, stěžovatel bude nucen rozhodovat podle úsudku učiněného městským soudem, kdy by bylo nutné opakovaně provedení výslechu účastníků řízení, a to bez ohledu na zjištěný skutkový stav věci. Rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno

na základě podkladů aktuálních v době vydání, a proto je rozsudek Nejvyššího správního soudu tak v dané věci pro další postup stěžovatele zásadní.

Žalobci se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřili.

Kasační stížnost nemá podle § 107 s. ř. s. odkladný účinek, avšak Nejvyšší správní soud jej může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. „*Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*“

Pro nyní posuzovaný případ jistě přiměřeně platí závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publikované pod č. 1255/2007 Sb. NSS, kde rozšířený senát uvedl: „*S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenabraditelné újmě.*“ V tomto usnesení rozšířený senát vyslovil názor, že zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost. Takovým postupem se totiž, kromě jiného, správní orgán vyhne i obvinění z nečinnosti a případným procesním důsledkům, které by z toho mohly vyplynout.

Rozšířený senát v uvedeném rozhodnutí poukázal na možné negativní aspekty, které mohou nastat v souvislosti s přezkumem rozsudku krajského soudu, jímž bylo zrušeno správní rozhodnutí, na základě kasační stížnosti podané žalovaným. Uvedl, že za situace, kdy by byl takový rozsudek krajského soudu zrušen, dostala by se věc do stadia nového posuzování žaloby krajským soudem. Ten, vázán právním názorem kasačního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), může rozhodnout o zákonnosti správního rozhodnutí opačně, načež původní (zrušené) správní rozhodnutí „obživne“, aniž by důsledkem nového rozhodnutí krajského soudu bylo současné zrušení v mezidobí případně vydaného dalšího správního rozhodnutí. Vedle sebe tu tak mohou být dvě odlišná či dokonce opačná správní rozhodnutí o téže věci. V tomto ohledu jde jistě o výsledek nežádoucí a procesními instituty příslušných správních procesních předpisů obtížně řešitelný. Nejvyšší správní soud připustil, že takový případ lze řešit přiznáním odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Také v nyní posuzovaném případě bylo původní, žalobou napadené rozhodnutí, stěžovatele zrušeno rozsudkem městského soudu a stěžovatel byl zavázán v dalším řízení rozhodnout ve věci v souladu s právním názorem vyjádřeným městským soudem; stěžovatel však s tímto názorem městského soudu nesouhlasí a jeho rozsudek napadl kasační stížností. Vycházeje z výše popsaného názoru rozšířeného senátu tak Nejvyšší správní soud i v nyní posuzovaném případě dospěl k závěru, že reálně hrozí nastání onoho nežádoucího právního i procesního stavu (existence dvou odlišných správních rozhodnutí o téže věci), který je rozporný s principem právní jistoty, a že právě v něm lze u stěžovatele spatřovat újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku poukazoval právě na negativní aspekty spojené s povinností rozhodnout podle úsudku městského soudu, konkrétně na nutnost opakovaně provést výslech účastníků řízení bez ohledu na zjištěný skutkový stav věci. Z kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel má na rozdíl od závěrů městského soudu za to, že v období od 17. 12. 2012 do 13. 5. 2013 byly prováděny pobytové kontroly a od doby posledního vyjádření žalobce do vydání rozhodnutí uplynuly pouze 3 měsíce, tudíž rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno na základě podkladů aktuálních.

Žalobci se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřili. Za těchto okolností lze považovat opakované provádění výsledku v době trvání řízení o kasační stížnosti proti napadenému rozsudku, v situaci, kdy otázka aktuálnosti podkladů a šetření byla zrušujícím důvodem, za nepoměrně větší újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. K tomu je nezbytné také uvést, že přiznání odkladného účinku v sobě nese pouze to, že nebyl realizován rozsudek městského soudu, což znamená, že žalovaný správní orgán není povinen v řízení pokračovat a ve věci znovu rozhodnout.

Nejvyšší správní soud zároveň konstatuje, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nevznikne jiným osobám, tedy zejména žalobcům, jiná újma, a to především s ohledem na skutečnost, že podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců má žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí, a tudíž přiznáním odkladného účinku kasační stížnost se automaticky aktivuje též odkladný účinek správní žaloby, tj. správní vyhoštění nelze vykonat. Žalobci tak vlastně v souvislosti s nyní vydávaným usnesením nehrozí žádná újma. Nejvyšší správní soud pak v přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neshledal ani žádný rozpor s důležitým veřejným zájmem; proto vzhledem ke splnění všech podmínek stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s. návrhu stěžovatele vyhověl a rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku zároveň v žádném případě nepředjímá výsledek řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu